

ALLAH'İ TANIMAK*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!..

Siz kardeşlerimden yine bir ricam olacak: Namazlarımızda acele etmeye hiç lüzum yok! El-hamdü lillâh, biz asker evlatlarıyız. Zamanında aylarca, belki yıllarca siperlerde saklanan adamlarıyız. Öyle beş-on dakika camide durunca, “Yoruldu, sıkıldım, bunaldım...” diyerekten kaçmağa lüzum yok! Vebali pek büyük... Bazı kardeşler namazlarını ağır kılıyorlar. Bazısı da geç kalmış oluyor. Onun önünden geçmenin vebalini bilse insan, senelerce orada durur da geçemez.

İkinci bir şık: Bizim önümüzden geçmek isteyen bir kimseye, bizim mâni olmamız lâzım! “—Namazdayım, olur mu?..” Pekâlâ olur. Evvelâ şöyle elini uzatırsın, “Ben namazdayım, geçme önümden!” demek istersin. Ondan anlamıyor geçiyor; bir tane de tokat patlatırsın, döndürürsün onu... Önünden geçirmemek lâzım! Bu ne kadar mühim... Hem geçmeyeceksin, hem de geçirmeyeceksin. “—Geçerse geçsin, vebali onun; bana ne?” diyemezsin. Önümüzden geçirmeyeceğiz namazda... O da öğrensin, namaz kılanın önünden geçmenin ne büyük vebal olduğunu... Cenâb-ı Peygamber SAS buyuruyorlar ki:¹

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Lafız farkıyla, (*Rıda'r-rab*) şeklinde:

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.310, no:1899; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.168, no:7249; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.14, no:2; Bezzâr, *Müsned*, c.VI, s.376, no:2394; Beyhakî, *Şuabü'l-İmân*, c.VI, s.177, no: 7829; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.215; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XX; s.133; Zehebî, *Tezkiretü'l-Huffâz*, c.II,

رَضِيَ اللهُ فِي رَضَى الْوَالِدَيْنِ

(ت.ك.هـ.ب. حل. عن ابن عمرو)

(*Rida'llàhi fî rida'l-vâlideyn*) Bu büyük bir ders... “Allah-u Teâlâ'nın rızası, ana-babanın rızasına bağlıdır. Ana-baba oğlundan hoşnud olmadıkça, Allah-u Teâlâ'nın o kulundan hoşnud olacağı mümkün değil.”

Onun için, buna çok dikkatlerinizi rica ederim.

İkincisi: Evlâdı dünyaya getirdik, evlâdımız var, el-hamdü lillâh; büyük bir nimettir. Bu nimete şükren her babanın yapacağı ilk vazife, çocuğuna bir *akîka kurbanı* kesmesidir.

Niçin?.. Ne büyük devlet ki, sana Cenâb-ı Hak ileride ismini anacak bir evlât lütfetmiştir. Sağlam, akli yerinde, vücudu yerinde... Ya gözü kör olsaydı, ne yapardık?..

Ama, Cenâb-ı Hak çok güzel bir evlât ihsan etmiştir. O evlâda mükâfâten vaktimiz varsa, ona –erkek evlâda iki tane– kurban keserek, ziyafetler yaparız. Sevincimizden, Allah bana bunu lütfetti diyerekten...

Fakat, bu lütfettiği evlâdı, bu dünya alemine getiririz de, dünya aleminin içerisinde, mâlûmdur ki ne kadar zorluklar, felâketler olduğu gözümüzün önünde... Şimdi burada iki tane yol var; birisi cennete gider, birisi de cehenneme gider. Çocuk geldi, bu iki yolun ağzına... Sen bu çocuğu hangi yola sevk

s.717, no:729; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XII, s.10; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.II, s.373, no: 1390; RE.292/4.

edeceksin?.. Sen kendin cennetlik dahi olsan, evlâdının da cennete gitmesini istemezsen, öyle babalık olmaz! Evlâdının da cennete gitmesini istersin.

Ama bugün gayemiz; onu okutalım, dünyasını bilsin, refaha kavuşsun. Bu zayıf bir nokta...

Rezzak, Allah'tır bir kere... İkincisi tahsil lâzımdır, fakat iki tane tahsil var. Birisi dünyaya ait, birisi de ahirete aittir. Dünya tahsilini yapıp da, ahiret tahsilini yapmaktan mahrum olan insanların hali, bugün gözümüzün önündedir. Söylemeye lüzum yoktur.

Binâen aleyh, evlâdımıza dünyayı öğrettiğimiz kadar, ahireti de öğretmekliğimiz, Allah'ı tanıtmaklığımız lâzım!.. Ahiret mes'uliyetini ona duyurmaklığımız lâzım!

Bu varlığa bizi gönderen Allah, bize göz vermiş. Bu gözümüzle bakarız ki, bu kâinat kimindir yâhu?.. İnsan bir eser görür de sormaz mı, "Bu eser kimin eseridir?" diyerekten? Elbette soracak...

"—Kimin eseri?.."

"—Filânın eseri."

"—E, bu koskoca eser kimin eseri?.."

"—Sahipsiz bu, tabiatın eseri..."

Tabiatın eseri dersek, bütün eserlerin de tabiatın olması lâzım. Şimdi, gökte uçan tayyarelere, o gökte duran Rus ve Amerikan füzelerine de tabiatın eseridir dersek, ne dersiniz bana?.. Hepinizin diyeceği:

“—Hoca Efendi, ne yapıyorsun sen, şaşırıdın mı? O filânların eserleri, bak ilimleri sayesinde bugün gökte duruyorlar.”

İnsan eseri duruyor da, ona sahip buluyorsun da, bu koskoca kâinata bir sahip bulamıyorsun, olur mu hiç?.. İnsan bir kere kendini düşünse kâfi...

İki cihan serverinin bir halini duyurmak isteyeceğim. *Kasîde-i Bür'e* var ya, o Muhammed Busîrî Hazretleri'nindir. Bu kasidesinde şöyle der:²

ظَلَمْتُ سُنَّةَ مَنْ أَحَى الظَّلَامَ إِلَى

أَنْشَتَكَ قَدَمَاهُ الضَّرِّ مِنْ وَرَمٍ

*Zalemtü sünnete men ehyâ'z-zalâme ilâ,
Enişteket kademâhü'd-durra min verami.*

O Cenâb-ı Peygamber SAS, dünya nimetlerine iltifat etmediği gibi, âhiret nimetlerinin büyüklüğünü bize duyurmak için, geceleri sabahlara kadar ayakta durur, Allah-u Teâlâ'ya tazarrû ve niyaz ederdi. O sebepten mübarek ayakları şişerdi... *Kasîde-i Bür'e* sahibi diyor ki:

“—Ben kendime zulmettim.”

“—Neden zulmettin yâhu?..”

“—O Peygamber-i ahir zamanın sünnetine uyamadım da, ondan zulmettim.” diyor.

Allah'ın emirlerine uymayanlar, Peygamber

² İmam Muhammed Busîrî, *Kaside-i Bür'e*, 29. Beyit.

SAS'in emirlerine uymayan insanlar öyle bir zalimdir ki; o zalimin zulmü, o adamları asan Haccâc-ı Zâlim'in zulmünden daha beterdir. O zulmetmiş, böyle zulmedenler çok. Fakat, asıl insanın zulmü kendi nefesine...

Kendine zulmediyor. Gece sabahlara kadar uyuyor. Gece sabahlara kadar muhabbetlerle vaktini geçiriyor. İbadet ve tâatten mahrum... O gece ibadetinin lezzetini bilemiyor.

Halbuki, gece ibadetine yüz bin sevap var. Hani Mekke'de bire yüz bin sevap var; bizim de gece ibadetimize bire yüz bin sevap var. Ama heyhat!.. Hangimiz kalkacak da, gece namazlarını kılacak?.. Çünkü, konuşmaktan geceleri yorgun hale geldiğimiz için, kalkmağa tâkatimiz de kalmıyor.

Onun için, aziz kardeş, eğer sen cennete girmek istiyorsan, çocuklarının da cennete girmesini istiyorsan, Allah ve Rasûlü'nün yolundan ayrılma!.. Çocuklarını da o yoldan ayırma!.. Çocuklarına Allah'ı tanıta!..

Allah'ı tanıtmak için, Allah'ı tanımak lâzım ki tanıtsın. Allah'ı tanımayan insan çocuklarına nasıl tanıtsın?..

Dün bir baba geldi. Yaşlı bir adam, hasta olmuş. “—Bana okuyuverir misin hoca efendi?” dedi. “—Hay hay, neyin var kardeşim?” dedim. “—Şu var, bu var...” dedi.

“—Ayete'l-Kürsi'yi oku kardeşim!” dedim.

“—Bilmiyorum.” dedi.

“—Namaz kılıyor musun?..” dedim.

“–Kılıyorum.” dedi.

Namaz kılan bir müslüman bile, bu *Ayete'l-Kürsi*'yi bilmezse, o müslümanın hali ne olur acaba?.. O kimse çocuğuna ne kadar baba olabilir?

Gayesi, çocuğuna dünyayı öğretsin. Bir evlât dünyaya getirsin de, sonu ne olursa olsun... Bu mudur gayemiz?..

Onun için:

فَادْخُلِي فِي عِبَادِي وَاَدْخُلِي جَنَّتِي

(الفجر: ۲۰-۲۱)

(*Fe'dhulî fî ibâdî. Ve'dhulî cennetî.*) [İyi kullarımın arasına gir, ve cennetime gir!] (Fecr, 89/29,30) buyrulmuştur.

Evvelâ iyi kulların arasına girmek, sâlih kulların arasına girmek; onlardan ders alabilmek, onların yolunu kendisine yol edinebilmek lâzım! O yola girmeyen insanın, cennete girmesi de şâyân-ı hayrettir yâni...

Onun için, Bursalı İsmâil Hakkı Rh.A (*) der ki:

“–Cennet ikidir: Birisi dünyada, birisi de ahirette... Dünyadaki cennetler sâlihlerin, âriflerin bulunduğu meclislerdir. O meclislere vaktiyle girmeyen insanların, ahiretteki cennete girmeleri muhaldir.” der.

Onun için, Allah cümlemizin kusurunu affetsin... Hepimizi Allah'ı tanıyan, çocuklarına da Allah'ı öğreten, bildiren kimseler eylesin...

Onun için, *Esmâ-i Hüsnâ*'yı bellemek lâzım! Kur'an'ı bellemek lâzım! Kur'an'ı bilmeyen insan, nasıl bildirsin çocuğuna Allah'ı?.. Çünkü Allah'ı, Kur'an tanıtıyor bize... Allah diyor ki:

“—Ben *Basîr*'im; görüyorum, görmediğim hiç bir şey yok!.. *Semî*'im; işitiyorum, işitmediğim hiç bir şey yok!..” *Alîm*'im; Her şeyi biliyorum, hattâ içinizden geçenleri de biliyorum.” diyor.

Allah, böyle Allah...

Onun için, sen nerede olursan ol;

اِقْرَأْ كِتَابَكَ

(الإسراء: ١٤)

(*İkra*' *kitâbek*) “Oku kitabını!” (İsrâ, 17/14) dedikleri vakitte, kitabına yazılan her şeyi Allah görmekte ve bilmekte... Onun için, kitabına kötü şeyleri yazdırma aziz kardeş!.. Kitabına iyi şeyleri yazdırarak, hasenatı kazanmağa çalış!

Cennete götüren yol hasenatlardır, cehenneme götüren yol da seyyiatlardır. Seyyiatlardan Allah bizi uzak etsin... Hasenatları da bize nasib etsin...

Lâ ilâhe illa'llâhu'l-halîmül-kerîm... Sübhâna'llâhi rabbi'l-arşi'l-azîm... El-hamdü li'llâhi rabb'il-âlemîn...

Nes'elüke mûcibâti rahmetike... Ve azâimi mağfiretike... Ve'lganîmete min külli birrin... Ve's-selâmete min külli ismin... Lâ teda'lenâ zenben illâ gafarte... Ve lâ hemmen

*illâ ferracte... Ve lâ hâceten leke fihâ rıdan,
illâ kadaytehâ yâ erhame'r-râhimîn!.. Yâ
erhame'r-râhimîn!.. Yâ erhame'r-râhimîn!..
İrhamnâ!..*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!..

Mehmet Zahid KOTKU

15. 09. 1978 - İskenderpaşa

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/
Cuma Sohbetlerine
PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

